

ἀπὸ χεῖρὸς εἰς χεῖρα, ἡ δὲ μονότονος φωνὴ τοῦ κήρυκος ἐπαναλαμβάνετο «Τρία τάλληρα! ἔχει; τρία τάλληρα!!»

«ὦ! Θεέ μου, Θεέ μου, ἐπιθύρῃζεν ὁ δυστυχὴς Σιμουὴλ, ἡ εἰκὼν μου δὲν θὰ πωληθῇ! τί θὰ γυνῶ!»

«Καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ εἶναι τὸ καλλήτερον τῶν ἔργων μου· ποτὲ μου δὲν εἰργάσθη· ἐπιτυχίστερον καὶ προσκετικώτερον. Ὁ ἀνὴρ φέρεται διερχόμενος διὰ τῶν φύλλων τῶν δένδρων μου, καὶ ἡθελεῖ τις εἰπῇ ὅτι τὰ φύλλα τείνεται καὶ ψυθιρίζουσι. Πόσον διαυγές φαίνεται τὸ ὕδωρ! ὦ! ἰδὲ τὴν Πράξιαν, ὡραίαν, ἀνῆν, γόνιμον καὶ διαλαμπή. Πόση ζωὴ εἰς τὰ ζῶα αὐτὰ ἐρχονται νὰ καταπαύσωνται τὴν ἐξουσίαν των! Ἰδὲ πρὸς τὸ βάθος· ὅποια θελκτικὴ θέα! Ἡ μονὴ τοῦ Νιουβούργου μὲ τὸ κωδωνοστάσιόν της, διαφανὲς ὡς τὸ τρίχαιτον, καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ της κτίρια περικυκλούμενα ὑπὸ ζώνης ἐξ οἰκτῶν! Ἡ μονὴ τοῦ Νιουβούργου, ἃρ' ἦς ἀπέβηλόν τοὺς μοναχοὺς, καὶ ἦτις, ὡς μοὶ φαίνεται, θέλει καταδειροῦν ὑπὸ τοῦ νέου αὐτῆς ἰδιοκίτου. διότι, φεῦ! κατὰ τί θέλει χρησιμεύειν μονὴ καὶ κωδωνοστάσιον εἰς λουθηρισμόν;

«Εἰκοσι τάλληρα, ὑπεραύλασε φωνὴ τις ἀσθενῆς, καὶ ἔκραξεν. Ὁ Σιμουὴλ ἀνισκίρηνεν ἐξ ἀμελείτου χαρᾶς.

Ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του προσηλῶν καὶ εἶπεν τις εἶχε προσφέρει τὰς εὐλογημένας ἐκεῖνας λέξεις. Ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ἡ τιμὴ προσήλθη ὑπὸ τοῦ μεταπράτου πρὸς τὸ ἀπευθύμετο μετὰ τῆς εἰκόνης πρὶν σταματήσει ἐνώπιον τῆς δημοπρασίας καὶ προτείνῃ τὴν δημοπρασίαν τοῦ ἔργου του, ἰδέα ἡν διδάσκει ὠφελὲν εἰς τὸν ἀγαθὸν αὐτοῦ ἀγγελον.

«Πεντήκοντα τάλληρα, ἀνεβόησε φωνὴ βρεντοῦδης. Ὁ Σιμουὴλ παρ' ὀλίγον ν' ἀσπασθῇ τὸν προσενηγόντα τὴν τιμὴν, ὅστις ἦ· πολὺταρκὸς τις ἀνὴρ μελανιμίμων.

«Ἐκατὸν τάλληρα, εἶπεν ἡ ἰσχυρὴ φωνὴ τοῦ μεταπράτου

Ἀλλὰ πᾶντα κατεπνίγη αὕτη ὑπὸ τῶν ἐμφαντικῶς τιτονημένων λέξεων

— Διακόσια τάλληρα!

— Τριακόσια!

— Τετρακόσια!

— Χίλια τάλληρα.

Ἄκρα σιωπὴ ἐπεκράτησε τότε μετὰ τῶν παρεστώτων, συσσωρευθέντων περὶ τοῦ δύο υπερθεματιστῆς, ἄνους, προχωρήσαντες ἐν τῷ κύκλῳ, εὐρέθησαν μεμονωμένοι ὡς δύο μονομάχοι. Ὁ Σιμουὴλ ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο, καὶ ἐξέφερε κατὰ καιροὺς ἐπιφωνήματα συγκεχυμένα.

— Δύο χιλιάδας τάλληρα, εἶπεν ὁ μεταπράτης μὲ γέλωτα θεκτικὸν καὶ προσπεποιημένον.

— Δέκα χιλιάδας, ἀντίειπεν ὁ πολὺταρκος κύριος, πνέων ὀργήν.

— Εἰκοσι χιλιάδας, ἀνέκραξεν ὁ μεταπράτης κατωχρὸς καὶ ὡς ὑπὸ πυρετοῦ κατεχόμενος, διασταυρῶν ἐνταυτῷ ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς ὑπὸ σπασμωδικῶν κινήσεων σπαραττομένης χεῖράς του.

Ὁ πολὺταρκος κύριος, ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ οἵου ἐβρεν ἰδρῶς ἀφθονος, ὑπεραύλισε.

— Σαραντα χιλιάδας τάλληρα!

Ὁ μεταπράτης ἤρχισε νὰ διστάζῃ, ἀλλ' ἐν βλέμμα αὐθαδίας τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του τὸν ἠνάγκασε νὰ ψυθιρίσῃ.

— Πενήντα χιλιάδας τάλληρα!

Ἡ σιωπὴ ἐπέστη βαθεῖα· διότι ἤδη ὁ κοίλων κύριος ἤρχισε νὰ διστάζῃ.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξῷ, τί ἐγένετο ὁ δυστυχὴς Σιμουὴλ; Ἐταράττετο παντοιοτρόπως διὰ τὴν ἀφουρνισμένην, νομίζων ὅτι ὠνειρεύετο, καὶ ἀδιακόπως ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι μετὰ τοιοῦτον ὄνειρον ἡ πενία του ἤθελε τῷ φανῇ φρικωδεστέρα, καὶ ἡ πείνα σκληροτέρα.

— Λοιπὸν! ἔκατὸν χιλιάδας τάλληρα!

— Ἐκατὸν εἰκοσιπέντε χιλιάδας!

— Τὸ πρωτότυπον ἀντὶ τοῦ ἀντιγράφου! καὶ ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ τρισκατάρτε μεταπράτα, ἀνέκραξεν ἀγανακτῶν ὁ πολὺταρκος υπερθεματιστής.

Ὁ μεταπράτης ἀνεχώρησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ὁ δὲ νικητὴς ἔλαβε θρισμυθικῶς τὴν εἰκόνα, καὶ ἤτοιμάζετο ἤδη ν' ἀποσυρθῇ, ὅτε εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν Σιμουὴλ Δουχωδέρτον, ῥαχητικόν, χωλὸν καὶ ῥακένδυτον. Νομίσας αὐτὸν ἐπαίτην, τῷ ἔβριψε, πρὸς ἀπαλλαγὴν, ἐν νόμισμα· ἀλλ' ὁ ῥαχητικὸς τῷ εἶπε.

— Πότε δύναμαι, κύριε, νὰ λάβω εἰς κατοχὴν τὴν μονὴν μου, τὸ μέγαρόν μου, καὶ τὰς γαῖάς μου; διότι ἐγὼ εἰμαι ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνης. Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν. — ὦ! πόσον ὠραῖον ὄνειρον! τί χρυσοῦν ὄνειρον! ἀλλ' ἔτις μετὰ μίαν στιγμὴν ἀφουρνισθῶ, καὶ τὰ πάντα ἐξαφανισθῶσιν ἐνώπιόν μου!

Ὁ περὶ οὗ ἀνωτέρω πολὺταρκος κύριος ἦτο εἰς τῶν πλουσιωτέρων εὐπατριδῶν τῆς Γερμανίας, ἦτο ὁ κόμης Δούνκελσβαχ. Ἐβυρην εὐθὺς ἀπὸ τοῦ θηλακίου τοῦ χερτοφυλάκου, ἀπέπεσε φύλλον χάρτου, καὶ ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ λέξεις τινάς.

Λάβε, φίλε μου, εἶπε πρὸς τὸν Σιμουὴλ. Ἰδοὺ αἱ διαταγαὶ δι' ὧν θέλει σοὶ παραχωρηθῇ ἡ κατοχὴ τῶν κτημάτων σου. Ὑγίαινε.

Ἐπείσθει τότε ὁ Σιμουὴλ ὅτι δὲν ὠνειρεύετο· ἔλαβε κατοχὴν τοῦ μεγάρου, τὸ ἐπόλητε, καὶ προέθετο νὰ διαγάγῃ βίαν ἥσυχον καὶ ἀμέριμον, καλλιεργῶν τὴν τέχνην πρὸς τέρψιν του μόνον· ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἀπέθανεν ἐκ δυσπείρας.

Ἡ εἰκὼν του ἐμεινεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ κόμης Δούνκελσβαχ, ἥδη δὲ εἰρίσκεται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας.

A. K.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΩΠΟΣΚΟΠΙΑΣ

Ἡ μετωποσκοπία ἡ ἡ σπουδὴ τῶν ἐντιδῶν τοῦ μετώπου εἶναι ἥτιον παράλογος τῆς χειρομαντείας.